Nr. 6. 1932.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 **złote**. — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 6. lutego 1932

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

OBWIESZCZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 24. grudnia 1931 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 listopada 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwach: śląskiem, lwowskiem, kieleckiem i łódzkiem.

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) prostuje się następujący błąd w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 listopada 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwach: śląskiem, lwowskiem, kieleckiem i łódzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 833): w 2-im ustępie § 1 w wierszu szóstym od góry zamiast „34" ma być „35".

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Hubicki.

(Przedruk z Dzien. Ust. Rzpl. z dn. 9 stycznia 1932 r. nr. 1.)

(Patrz Gazeta Urzędowa pow. Katowickiego nr. 1 z r. 1932).

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 13 stycznia 1932 r.

w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwach: śląskiem, kieleckiem i łódzkiem.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 650) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządzam co następuje:

§ 1. Przyznaje się w okresie od dnia 1 do 31 stycznia 1932 r. prawo do zasiłków tym częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy:

1. „W. Fitzner" Sp. z ogr. odp. Fabryka Kotłów w Siemianowicach,
2. Sp. Akcyjna „Ferrum" w Katowicach II,
3. Górnośląskie Zjednoczone Huty Królewska i Laura — Sp. Akcyjna Górniczo-Hutnicza „Huta Laura" w Siemianowicach,
4. Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa „Huta Bismarcka" w Wielkich Hajdukach i „Huta Falva" w Swiętochłowicach,
5. Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa „Huta Hubertus" w Łagiewnikach,
6. Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa „Huta Marta" w Katowicach,
7. Śląskie Zakłady Górniczo-Hutnicze S. A. „Huta Baildon" w Katowicach,
8. Górnośląskie Zjednoczone Huty Królewska i Laura Sp. Akcyjna Górniczo-Hutnicza „Huta Królewska" w Królewskiej Hucie,
9. Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa „Huta Silesia" w Paruszowcu,
10. Górnośląskie Zjednoczone Huty Królewska i Laura Sp. Akcyjna Górniczo-Hutnicza — Zarząd Warsztatów w Królewskiej Hucie,
11. Śląskie Zakłady Górniczo-Hutnicze S. A. „Huta Pokój" w Nowym Bytomiu,
12. Górnośląskie Zjednoczone Huty Królewska i Laura Sp. Akcyjna Górniczo-Hutnicza „Huta Zgoda" w Zgodzie,
13. Zakłady Hohenlohego Spółka Akcyjna, Walcownia cynku, Cynkownia i główne warsztaty w Wełnowcu,
14. „Rybnicka Fabryka Maszyn" Sp. z ogr. por. w Rybniku,
15. „Fitznerowska Fabryka Śrub i Nitów" Sp. z ogr. odp. w Siemianowicach,
16. „Elevator" Spółka Akcyjna, Fabryka Maszyn i Konstrukcyj Żelaznych, Odlewnia Stali w Katowicach,

17. „Godulla“ Sp. Akcyjna „Szyb Godulla“ w Chebziu,
18. „Godulla“ Sp. Akcyjna „Szyb Gotthard“ w Chebziu,
19. „Godulla“ Sp. Akcyjna „Kopalnia Lithandra“ w Nowym Bytomiu,
20. Kopalnia Ks. Pszczyńskiego „Zjednoczona Brade“ Oddział ruchu II — Gostyń,
21. Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Chorzowie,
22. „Vereinigte Deutsche Nickelwerke“ Sp. Akc. w Paruszowcu,
23. „Piotrowicka Fabryka Maszyn“ Sp. Akc. w Piotrowicach,
24. „Gótobur“ Górnośląskie Towarzystwo Budowy Rurociągów Sp. z ogr. odp. w Siemianowicach,
25. Śląskie Kopalnie i Cynkownie Sp. Akcyjna „Tartak“ w lipinach,
26. „Sam“ — Spółka Akcyjna Münstermann, odlewnia żelaza i bronzu, budowa maszyn i armatur w Katowicach,
27. Zakłady Hohenlohego Sp. Akc. „Kopalnia Brzozowice“ w Szarleju,
28. Zakłady Hohenlohego Sp. Akc. „Huta Szellera“ w Wełnowcu,
29. Farbiarnia „Wilhelm Brass i S-wie“ w Częstochowie,
30. „Warta“ Przędzalnia i Tkalnia Juty w Częstochowie,
31. T-wo Zakładów Przędzalni Bawełny, Tkalni i Bielarni „Zawiercie“ Sp. Akc. w Zawierciu,
32. „Chemimetal“ Sp. Akc. dla przemysłu chemicznego i metalowego w Zawierciu,
33. T-wo Sosnowickich Fabryk Rur i Żelaza Sp. Akc. w Warszawie—Huta w Zawierciu,
34. T-wo Sosnowieckich Fabryk Rur i Żelaza Sp. Akc. w Warszawie—Huta w Sosnowcu,
35. Stowarzyszenie Mechaników Polskich z Ameryki Sp. Akc. — Zakłady Przemysłowe „Poręba“ w Porębie,
36. Zakłady Przemysłu Włókienniczego C. G. Schön Sp. Akc. w Sosnowcu.
37. Polskie Zakłady Babcock — Zieleniewski, Sp. Akc. Fabryka w Sosnowcu,
38. J. Kinderman — Sp. Akc. w Łodzi,
39. E. Eisert i Schweikert Sp. Akc. w Łodzi,
40. Zjednoczone Zakłady Przemysłowe K. Scheibler i L. Grohman Sp. Akc. w Łodzi,
41. Krusche i Ender Sp. Akc. w Pabjanicach,
42. Francuska Sp. Akc. Société Anonyme d'Etablissements Piesch w Tomaszowie Mazowieckim,
43. Schlösserowskie T-wo Przędzalni Bawełny i Tkalni w Ozorkowie,
44. Widzewska Manufuktura Sp. Akc. w Łodzi,

których zarobek tygodniowy nie przekracza z powodu ograniczenia produkcji pełnego umówionego zarobku za 1, bądź 2 dni pracy.

Wysokość zasiłku dla tej kategorji robotników określi, stosownie do ustępu 2 art. 3 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r., Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Hubicki

(Przedruk z Dzien. Ust. Rzpl. z dn. 28 stycznia 1932 r. nr. 6.)

USTAWA

z dnia 19. grudnia 1931 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

(Ciąg dalszy z Nr. 5)

Inkasowanie należności za towar przez przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, nie stanowi przeszkody od ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Określenie wysokości prowizji w formie skali ruchomej, prowadzenie handlu jednocześnie na rachunek własny i cudzy nie stanowią przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Przepisy ust. 4 i 7 niniejszego artykułu nie dotyczą przedsiębiorstw komisowych i zajęć pośrednictwa handlowego, o ile przedmiotom ich obrotu są surowce lub półfabrykaty niezbędne dla rozwoju rolnictwa lub przemysłu krajowego. Wykaz takich towarów ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo - handlowych i rzemieślniczych.

Art. 9. Po p. 9 art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym dodaje się nowy punkt 10 treści następującej:

„we wszystkich innych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie wymienionych powyżej — sumę przychodu brutto“.

Art. 10. (1) Ust. 3 art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące: „Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów produkowanych przez te przedsiębiorstwa. Również nie dolicza się do obrotu podatku od widowisk i podatku hotelowego (ust. 4 lit. b art. 7 i art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r.; Dz U. R. P. Nr. 94, poz. 747), opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171) oraz wszelkich innych podatków, które mogą obciążyć obrót“.

(2) Ustęp ostatni art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„Wyłącza się z podstaw opodatkowania po udowodnieniu prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi koszty przewozu i ubezpieczenia towaru, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta oraz odsetki prolongacyjne przy tranzakcjach kredytowych“.

Art. 11. Art. 7 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„Stawka podatku od obrotu wynosi:

A) **od 1 stycznia 1932 r.:**

1. a) 0,5 proc. od obrotów, wymienionych w p. 1 i 4 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa handlowe ze sprzedaży hurtowej oraz z dostaw dla instytucyj państwowych i samorządowych, przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorji I, II i III świadectw przemysłowych (część II lit. A p. II załącznika do art. 23 ustawy), jak również przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw, pod warunkiem prowadzenia przez wymienione wyżej przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

1. b) 0,5 proc. od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorji IV świadectw przemysłowych (część II lit. A p. II załącznika do art. 23 ustawy);

2. 0,5 proc. od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy;

3. 1 proc. od obrotów, wymienionych w p. 1 i 7 art. 5, a dokonanych artykułami spożywczemi pierwszej potrzeby przy detalicznej i drobnej sprzedaży z przedsiębiorstwa handlowego, jak również z pracowni rzemieślniczej, której właściciel posiada kartę rzemieślniczą, względnie z zakładu handlowego, należącego do właściciela pracowni rzemieślniczej i obsługującego tę pracownię;

4. 1,5 proc. od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

5. 4 proc. od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. II b) zajęć przemysłowych, część III lit. D. zał. do art. 23);

6. 1 proc. od obrotów, wymienionych w p. 2 art. 5, osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznemi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowemi;

7. 1 proc. od obrotów przedsiębiorstw budowlanych (art. 5 p. 7) oraz samoistnych przedsiębiorstw robót (art. 5 p. 4), uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych, pod warunkiem prowadzenia przez odnośne przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

8. 1 proc. od obrotów, określonych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez młyny oraz olejarnie, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

9. 1 proc. od obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży wydobytych surowców, lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nie opłacającym tego podatku w myśl niniejszej ustawy, z wyjątkiem artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa przemysłowego, tudzież remonty, które określi rozporządzenie Ministra Skarbu;

10. 1,5 proc. od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracownie rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

11. 1,5 proc. od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych i przewozowych (art. 5 p. 5);

(Ciąg dalszy nastąpi).

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr. 112 z dnia 31. grudnia 1931 r.)

OBWIESZCZENIE
Ministra Skarbu

z dnia 25 stycznia 1932 roku

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932) — ustalam na miesiąc luty 1932 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:

(—) Jan Piłsudski.

(Przedruk z Monitora Polsk. nr. 24. z dn. 30 stycznia 1932 r.)

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17. listopada 1931 r.

o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

(Ciąg dalszy z Nr. 5)

§ 7. Koncesjonarjusze przedsiębiorstw hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych nie mogą prowadzić sprzedaży detalicznej, o ile nie posiadają na to osobnej koncesji.

§ 8. Koncesjonarjuszom przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych nie wolno odprzedawać wyrobów tytoniowych innym przedsiębiorstwom detalicznej sprzedaży tych wyrobów.

W drodze wyjątku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może zezwolić poszczególnym koncesjonarjuszom, posiadającym koncesje na sklepy tytoniowe, na odprzedaż wyrobów tytoniowych państwowego monopolu tytoniowego innym przedsiębiorstwom detalicznej sprzedaży.

Zezwolenia takie mogą być przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego cofnięte bez podania powodów za jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia.

Rejony.

§ 9. Wyznaczanie rejonów sprzedaży dla hurtowni rejonowych należy do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Hurtownie rejonowe będą miały wyznaczane rejony z reguły odrębnie dla każdej hurtowni; o ile jednak w danem mieście (gminie miejskiej) mieści się siedziba kilku hurtowni, hurtownie takie posiadać będą rejon wspólny. W ostatnim wypadku przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży, znajdujące się w ustanowionym dla danych hurtowni wspólnym rejonie, moga zaopatrywać się w wyroby tytoniowe w dowolnej hurtowni, znajdującej się w danem mieście.

§ 10. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może dokonywać zmiany rejonów, wyznaczonych dla hurtowni; przeprowadzenie takiej zmiany za zgodą koncesjonarjuszów może być dokonane w każdym czasie, bez zgody zaś — dopiero po zawiadomieniu koncesjonarjuszów o zamierzonej zmianie rejonu na 12 miesięcy naprzód.

Postanowienia te mają zastosowanie i w razie zmian rejonów wspólnych, wyznaczonych dla kilku hurtowni.

Uprawnienia koncesjonarjuszów do sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 11. Przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych oraz samoistne sklepy tytoniowe mają prawo sprzedaży wszystkich wyrobów tytoniowych, dopuszczonych do sprzedaży w Państwie.

Sklepy tytoniowe mieszane mają prawo sprzedaży tylko wyrobów państwowego monopolu tytoniowego.

Przedsiębiorstwa ulicznej sprzedaży mają prawo sprzedaży tylko papierosów wyrobu państwowego monopolu tytoniowego.

Przedsiębiorstwa domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych mają prawo sprzedaży tylko cygar i papierosów wyrobu państwowego monopolu tytoniowego, papierosów zaś i cygar wyrobu gdańskiego monopolu i importowanych tylko w wypadku, gdy otrzymają na to specjalne zezwolenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego. Zezwolenie takie może być w każdej chwili cofnięte bez podania powodów.

Uprawnienia do sprzedaży wyrobów tytoniowych, o ile chodzi o przedsiębiorstwa sprzedaży ruchomej lub okrężnej, określane będą w dokumencie koncesyjnym.

§ 12. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może wyłączać od sprzedaży niektóre gatunki wyrobów tytoniowych w poszczególnych okręgach Państwa.

§ 13. Wyroby tytoniowe państwowego monopolu tytoniowego oraz monopolu gdańskiego jako też i wyroby importowane winny być sprzedawane tylko w oryginalnych, bezpośrednich opakowaniach, zaopatrzonych w etykietę, względnie banderolą monopolową. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może jednak zezwolić na sprzedawanie niektórych wyrobów na sztuki lub na wagę.

Pobieranie wyrobów tytoniowych.

§ 14. Hurtownie tytoniowe obowiązane są zaopatrywać się w wyroby tytoniowe wyłącznie we wskazanych im przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego magazynach monopolowych.

Przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych obowiązane są zaopatrywać się w wyroby tytoniowe tylko w zakładach monopolowych lub koncesjonownych hurtowniach, do których zostały przydzielone.

W drodze wyjątku przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych mogą się zaopatrywać w wyroby tytoniowe w sklepach tytoniowych, znajdujących się ewentualnie w rejonie danej hurtowni (hurtowni, do której detalista został przydzielony), którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udzieliła prawa odprzedaży wyrobów tytoniowych innym detalicznym przedsiębiorstwom sprzedaży.

§ 15. Koncesje na sprzedaż wyrobów tytoniowych uprawniają zarówno samych koncesjonarjuszów jak i osoby działające na podstawie ich pisemnego upoważnienia, do przewozu wyrobów tytoniowych z miejsc poboru tych wyrobów do lokalów przedsiębiorstw sprzedaży.

Rabaty.

§ 16. Koncesjonarjusze przedsiębiorstw hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych pobierają wyroby tytoniowe z magazynów państwowego monopolu tytoniowego za rabatem, wyznaczanym przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego dla poszczególnych koncesjonarjuszów w granicach od 10 — 13% od ceny taryfowej, o ile chodzi o wyroby państwowego monopolu tytoniowego oraz monopolu gdańskiego, oraz w wysokości 8%, o ile chodzi o wyroby tytoniowe zagraniczne.

W granicach wymienionej w ustępie poprzednim maksymalnej stawki rabatowej Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może przyznany rabat zmieniać, obniżając go lub podwyższając.

Obniżenie rabatu koncesjonowanym przedsiębiorstwom hurtowej sprzedaży za zgodą koncesjonarjusza może być przeprowadzone w każdym czasie. bez zgody — za wypowiedzeniem koncesjonarjuszowi dotychczasowego rabatu na jeden rok naprzód; wyjątkowo w wypadku, gdy rabat ustanowiony został dla danej hurtowni prowizorycznie, t. j. na określony czas, obniżenie rabatu bez zgody koncesjonarjusza może być przeprowadzone z upływem terminu, na jaki rabat był wyznaczony.

(Ciąg dalszy nastąpi).

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr. 110 z dnia 24. grudnia 1931 r.)

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.